Πρώτη σκηνή

Αργά το βράδυ. Στο δωμάτιο του Αλέξανδρου. Αθήνα. Ο χώρος είναι λιτός, υπάρχουν κάποια πεταμένα ρούχα στο πάτωμα. Πάνω απ΄το κρεβάτι ένας πίνακας, δίπλα απ΄το κρεβάτι ένα μεγάλο πλατύφυλλο φυτό. Ο φωτισμός έρχεται από ένα πορτατίφ και ένα φωτιστικό δαπέδου. Στην άκρη του δωματίου μία βαλίτσα. Ο Αλέξανδρος ψάχνει το εσώρουχό του, ο Δημήτρης κάθεται μισοσκεπασμένος με ένα πάπλωμα. Επικρατεί αμηχανία.

Αλέξανδρος: (βρίσκει το εσώρουχο) Να το! (Το φοράει και φεύγει απ΄το δωμάτιο)

Δημήτρης: (παραμένει αμίλητος)

Αλέξανδρος: (επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό. Πίνει) Θέλεις νερό;

Δημήτρης: Όχι καλά είμαι.

Αλέξανδρος: Δεν είπα ότι δεν είσαι καλά.

Δημήτρης: (χαμογελάει)

Αλέξανδρος: (ακουμπάει το ποτήρι στο πάτωμα) Θέλω να πω κάτι αλλά … δεν ξέρω τι.

Δημήτρης: Γιατί;

Αλέξανδρος: Τι γιατί;

Δημήτρης: Εννοώ τι;

Αλέξανδρος: Τι τι;

Δημήτρης: Τι να πεις;

Αλέξανδρος: Να πω κάτι για αυτό;

Δημήτρης: Δεν χρειάζεται απαραίτητα.

Αλέξανδρος: Καλά, δεν θα έκανα και ανάλυση.

Δημήτρης: (χαμογελάει) Αν θες πες.

Αλέξανδρος: Μα δεν ξέρω τι να πω. Αν ήξερα θα έλεγα. Δεν συνηθίζαμε να μιλάμε για αυτό. Γενικά οι άνθρωποι μετά απ΄αυτό συνηθίζουν να μιλάνε. (Παύση) Εσένα σου συνέβαινε αυτό; Όχι αυτό, που συνέβαινε μεταξύ μας. Αυτό (κουνάει τα χέρια του με ασάφεια)

Δημήτρης: Ε ποιο αυτό;

Αλέξανδρος: Αυτό ρε βλαμμένε. Που είμαστε, ήμασταν, κάπως… πως να το εξηγήσω; Που ήμασταν κάπως και μετά ερχόταν μια στιγμή που γινόταν κάτι και παύαμε να είμαστε έτσι και γινόμασταν κάπως αλλιώς. Δεν γινόμασταν αλλιώς, απλώς λες και η ενέργεια άλλαζε λες και σκεφτόμασταν μαζί το ίδιο πράγμα και απλώς γινόταν. Και μετά αυτό πάλι τελείωνε και γινόμασταν όπως πριν. Δεν ξέρω να το εξηγήσω καλύτερα.

Δημήτρης: Ε ναι.

Αλέξανδρος: Τρομερό λέγειν.

Δημήτρης: Ε τι να πω. Αφού αυτό γινόταν και σε μένα.

Αλέξανδρος: Μετά δεν το σκεφτόσουν;

Δημήτρης: Κάποιες φορές. Σπάνια.

Αλέξανδρος: Εγώ ποτέ.

Δημήτρης: Ε ορίστε.

Αλέξανδρος: Είσαι ηλίθιος.

Δημήτρης: Αφού με ξέρεις. Θέλω χρόνο. Δεν το χω όπως εσύ με τα λόγια.

Αλέξανδρος: Γελά ο μωρός καν τι μη γελοίον εί.

Δημήτρης: (γελάει) Τι είναι αυτό;

Αλέξανδρος: Τίποτα, λέω κάτι δικά μου, αδελφίστικα (γελάει)

Δημήτρης: (γελάει)

Αλέξανδρος: Αλλά εσύ δεν ξέρεις.

παύση
Αλέξανδρος: Δεν μπορώ να καταλάβω τι σημαίνει δεν ξέρω. Από παλιά όλο δεν ξέρω και δεν καταλαβαίνω λες.

Δημήτρης: Τι να σου πω ρε Άλεξ; Δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Ρε αδερφέ, δεν ξέρεις; (με το χέρι του του δείχνει τα πουλιά τους)

Δημήτρης: Μα δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Τι δεν ξέρεις;

Δημήτρης: Δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Τι δεν ξέρεις;

Δημήτρης: Ε, δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Ε χέσε μας. Κάτι θα ξέρεις. (γελάει)

Δημήτρης: Μη γελάς!

Αλέξανδρος: Ξέρω.

Δημήτρης: Τι ξέρεις;

Αλέξανδρος: Ξέρω.

Δημήτρης: Τι ξέρεις;

Αλέξανδρος: Ξέρω γι΄αυτό γελάω.

Δημήτρης: Καλά.

Αλέξανδρος: Τι καλά;

Δημήτρης: Κάνεις ότι ξέρεις.

Αλέξανδρος: Όχι.

Δημήτρης: Κι εσύ κάνεις ότι ξέρεις. Αν εγώ κάνω ότι δεν ξέρω, εσύ από πάντα κάνεις ότι ξέρεις.

Αλέξανδρος: Μην το πας εκεί.

Δημήτρης: Γιατί;

Αλέξανδρος: Γιατί δεν φταίω εγώ αν ξέρω…

Δημήτρης: Κάνεις ότι ξέρεις.

Αλέξανδρος: Ούτε φταίω αν εσύ δεν ξέρεις.

Δημήτρης: Όλο νομίζεις ότι ξέρεις.

Αλέξανδρος: Μην τα βάζεις μαζί μου.

Δημήτρης: Δεν τα βάζω μαζί σου.

Αλέξανδρος: Αυτό κάνεις.

Δημήτρης: Εσύ τα βάζεις μαζί μου.

Αλέξανδρος: Α μπα, που το ξέρεις;

Δημήτρης: (γελάει)

Αλέξανδρος: (παίρνει το ποτήρι με το νερό απ΄το πάτωμα. Πίνει μια γουλιά. Φτύνει λίγο απ΄το νερό στον Δημήτρη, απ΄το κενό ανάμεσα απ΄τα δόντια του)

Δημήτρης: (γελάει και σκουπίζεται)

Αλέξανδρος: Σε έχυσα.

Δημήτρης: (γελάει ντροπαλά)

Αλέξανδρος: (με κωμική χωριάτικη προφορά) Θα με παρεις μια πιπα, ρε αδελφέ;

Δημήτρης: Έλα ρε Άλεξ!

Αλέξανδρος: (Τον πλησιάζει αργά. Τον κρύβει κάτω απ΄τα παπλώματα)

Χαμηλώνουν τα φώτα.

Δεύτερη σκηνή

Λίγο αργότερα.

Ο Δημήτρης ψάχνει κάτι στη βαλίτσα του. Δεν μπορεί να το βρει. Ο Αλέξανδρος ξαπλωμένος στο κρεβάτι τον κοιτάει. Που και που πιάνει το κινητό του και κοιτά την ώρα. Υπάρχει μεγαλύτερη οικειότητα μεταξύ τους.

Δημήτρης: Παίζει να έχεις κανένα μαγιό;

Αλέξανδρος: Από παλιά;

Δημήτρης: Όχι γενικά.

Αλέξανδρος: Είχες πάντα τόσο τριχωτό κώλο;

Δημήτρης: Ναι, όταν βάλω μαλλί θα μου πάρουν από πίσω.

Αλέξανδρος: Θα σε πάρουν απ΄τον κώλο;

Δημήτρης: Πες, έχεις μαγιό; Το ξέχασα. Δεν θέλω να πάρω απ΄το νησί. Θα είναι πανάκριβα.

Αλέξανδρος: Κάτσε, νομίζω έχω μέσα. Πάω να δω. (Βγαίνει)

Δημήτρης: Ευχαριστώ.

Αλέξανδρος: (από μέσα) Έχω (γελάει)

Δημήτρης: Τι;

Αλέξανδρος: (Επιστρέφει) Έχω όντως ένα από το κολυμβητήριο. Παίζει να μην το έχω φορέσει από τότε. Δοκίμασέ το.

Δημήτρης: (Το φοράει) Μπαίνει.

Αλέξανδρος: (του το κατεβάζει λίγο) Εδώ! Έτσι φοριέται σωστά.

Δημήτρης: (γελάει) Να φαίνονται οι πουτσοδείκτες.

Αλέξανδρος: Σφίξε.

Δημήτρης: (σφίγγει τους κοιλιακούς του)

Αλέξανδρος: (του δίνει μπουνιά στους κοιλιακούς του). Πρόσεξε μην κλάσεις!

Δημήτρης: Ωραία θα το πάρω. Ευχαριστώ ρε Άλεξ. Θα στο δώσω στη Δράμα.

Αλέξανδρος: Κράτα το. Ή πέτα το αν χαλάσει. Έχω δέκα, δώδεκα χρόνια να μπω σε πισίνα. Το είχα πάρει όταν κατέβηκα στην Αθήνα, μήπως και πηγαίνω για καμιά προπόνηση, αλλά δεν έχω πάει ακόμα.

Δημήτρης: Δεν έχεις μπει σε πισίνα από τότε;

Αλέξανδρος: Από… το τελευταίο πρωτάθλημα. Ναι! Πόσο είναι , δέκα χρόνια. Μαχαίρι. Όλο έλεγα να πάω, απ΄όταν ήρθα στην Αθήνα, αλλά δεν μπορούσα. Όταν ανεβαίνω την Ευελπίδων, αυτό τον δρόμο από κάτω, και μυρίζω το χλώριο, αυτόματα νιώθω το βήμα μου να γρηγορεύει. Μια φορά είχα μπει και είχανε προπόνηση κάτι παιδάκια. Κάθισα στις κερκίδες και σκέφτηκα ΄΄τώρα θα συγκινηθώ΄΄. Μετά από δύο λεπτά έφυγα και δεν ξαναήρθα.

Δημήτρης: Γιατί έτσι;

Αλέξανδρος: Εντάξει ρε συ, νομίζω πως δεν το ήθελα και πραγματικά ποτέ. Απλώς ήμουν καλός και προχωρούσα. Αλλά στην πραγματικότητα, και τί άλλο να κάνει ένα παιδί στη Δράμα;

Δημήτρης: Εμένα μου λες;

Αλέξανδρος: Εσύ πηγαίνεις;

Δημήτρης: Ε, πηγαίνω ναι.

Αλέξανδρος: Οι ίδιοι και οι ίδιοι;

Δημήτρης: Ε ναι. Όσοι έμειναν από εμάς τώρα γίνανε προπονητές.

Αλέξανδρος: Ο Σάββας και ο Σπύρος. Μου τα λέει καμιά φορά ο πατέρας μου.

Δημήτρης: Ε ναι, οι ίδιοι και οι ίδιοι. Καμία εξέλιξη.

Αλέξανδρος: Μιλάς με κανέναν από αυτούς;

Δημήτρης: Μιλάω… με όλους. Αλλά ρε Άλεξ τι να πεις με αυτά τα άτομα; Όπως τους θυμάσαι. Όλο τα ίδια και τα ίδια. Μόνοι τους τρώγονται, μόνοι τους τα βρίσκουν, μόνοι τους όλα. Δεν έχουν τι να κάνουν όλη μέρα και τρώγονται. Με κούρασαν. Δεν μπορώ πολλά πολλά.

Αλέξανδρος: Με ποιους βγαίνεις;

Δημήτρης: Δεν βγαίνω πολύ. Πιο πολύ με τη Δέσποινα στο σπίτι. Άντε με κανέναν απ΄τη δουλειά. Καμιά ταβέρνα, με τίποτα ζευγάρια. Ε, που να βγω και στη Δράμα. Στα ίδια και στα ίδια; Θα πάμε καμιά Θεσσαλονίκη με τη Δέσποινα κανένα Σαββατοκύριακο, αυτά.

Αλέξανδρος: Ρε κωλόγερε, μίζερε…

Δημήτρης: Ε τί να κάνω; Αφού ξέρεις πως είναι εκεί.

Αλέξανδρος: Δεν σκέφτεστε να φύγετε;

Δημήτρης: Πάντα, αλλά στο πίσω μέρος του μυαλού. Και όσο ανεβαίνω εγώ στη δουλειά, είναι πιο δύσκολο. Η Δέσποινα μου λέει να πάμε να ψαχτούμε στο Λονδίνο αλλά πως να γίνει αυτό; Έπειτα, κι αυτή τώρα έχει υποχρεώσεις, δουλεύει στον σταθμό, προσέχει ένα παιδάκι.

Αλέξανδρος: Α, τι ωραία. Στην Αθήνα τουλάχιστον, στη Θεσσαλονίκη.

Δημήτρης: Στην Θεσσαλονίκη δεν συμφέρει, δεν έχει αξία κιόλας. Και στην Αθήνα, σιγά. Θα δουλεύουμε για να πληρώνουμε το σπίτι μας. Στη Δράμα τουλάχιστον μαζεύω λεφτά. Βγάζω πολλά, ξοδεύω λίγα. Στην Αθήνα δεν αξίζει.

Αλέξανδρος: Εσύ ξέρεις. Εγώ δεν θα μπορούσα να ανέβω ξανά πάνω.

Δημήτρης: Ε ναι. Εσύ είσαι αλλιώς.

Αλέξανδρος: Ε ναι.

παύση

Δημήτρης: Τώρα δηλαδή εσύ…

Αλέξανδρος: (παύση)

Δημήτρης: Ξέρεις.

Αλέξανδρος: Τι;

Δημήτρης: Μόνο…;

Αλέξανδρος: Τι;

Δημήτρης: Μόνο με… Πηγαίνεις μόνο με… αγόρια;

Αλέξανδρος: Εδώ και χρόνια.

Δημήτρης: (γνέφει σαν να κατάλαβε κάτι)

Αλέξανδρος: Εσύ;

Δημήτρης: Εγώ όχι.

Αλέξανδρος: Τι όχι;

Δημήτρης: Εγώ δεν πηγαίνω.

Αλέξανδρος: (του δείχνει το πουλί του)

Δημήτρης: (γελάει)

Αλέξανδρος: Τι γελάς ρε καημένε;

Δημήτρης: Αλήθεια λέω.

Αλέξανδρος: Σε πιστεύω… Κοίτα μην έρθω καμιά φορά στη Δράμα και σε πετύχω στο Grindr με κανένα full face, να λες ΄΄Έχέμυθα και αντρικά΄΄. Θα σε γαμήσω.

Δημήτρης: Όχι ρε, δεν έχω εγώ τέτοια. Αλήθεια σου λέω.

Αλέξανδρος: Καλά, τόσα χρόνια, ποτέ;

Δημήτρης: Όχι. Μόνο εσύ μου το βγάζεις. (γελάει) Ορίστε, κοπλιμέντο.

Αλέξανδρος: Ευχαριστώ. Δεν ξέρω γιατί είπα ευχαριστώ.

Δημήτρης: Και τώρα δηλαδή, δεν ξέρω πως…

Αλέξανδρος: Άντε πάλι.

Δημήτρης: (παύση) Πηγαίνεις και σε γκέι κλαμπ;

Αλέξανδρος: Όχι, ούτε απ΄έξω. Δεν είμαι εγώ σαν αυτούς που βλέπεις στις ταινίες.

Δημήτρης: Όχι δεν το είπα για να σε κρίνω. Δικαίωμά σου είναι να κάνεις ό,τι θέλεις.

Αλέξανδρος: Εγώ είμαι χειρότερος. (Βάζει το πουλί του ανάμεσα απ΄τα πόδια του σαν αιδοίο και αρχίζει να περιφέρεται στο δωμάτιο) Είμαι γκέι, είμαι γκέι, είμαι γκέι.

Δημήτρης: (γελάει έντονα) Σταμάτα! Θα σε ακούσουν, είναι αργά!

Αλέξανδρος: (φωνάζοντας στο παράθυρο) Καλέ γείτονα, είμαι γκέι!

Δημήτρης: Φτάνει!

Αλέξανδρος: (κοιτάει το πλατύφυλλο φυτό) Κάτσε, Θέλει πότισμα. (Φεύγει απ΄το δωμάτιο.)

Δημήτρης: (σηκώνεται και κοιτάει απ΄το παράθυρο. Έπειτα κοιτάει το φυτό. Περιεργάζεται τα φύλλα του)

Αλέξανδρος: (έρχεται απ΄την κουζίνα με ένα ποτήρι νερό στο χέρι)

Δημήτρης: Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο φυτό.

Αλέξανδρος: Είναι αλοκάσια. Όλες έχουμε στην Αθήνα.

Δημήτρης: Ποιες όλες;

Αλέξανδρος: Όλες οι αδελφές. (Ποτίζει το φυτό)

Δημήτρης: Μη μιλάς έτσι για τον εαυτό σου.

Αλέξανδρος: (παύση)

Δημήτρης: Τι είπα τώρα;

Αλέξανδρος: Τώρα τι να σου πω;

Δημήτρης: Δεν θέλω να μιλάς υποτιμητικά για τον εαυτό σου.

Αλέξανδρος: Δεν μπορώ να σου εξηγήσω. Σε πόση ώρα πρέπει να φύγεις; (Κατευθύνεται στο κινητό του και κοιτάει την ώρα)

Δημήτρης: Γιατί παρεξηγήθηκες τώρα;

Αλέξανδρος: Σε ρώτησα σε πόση ώρα πρέπει να φύγεις.

Δημήτρης: (Πηγαίνει στο κινητό του) Σε καμιά ώρα.

Αλέξανδρος: Ωραία.

Δημήτρης: Μην ξενερώνεις ρε Άλεξ. Τι έκανα;

Αλέξανδρος: Τίποτα ρε μπρο.

παύση

Δημήτρης: Πες μου τουλάχιστον τι κακό είπα.

Αλέξανδρος: Τίποτα ρε μπρο, τίποτα ρε αδελφέ. Αυτό σου είναι πιο κατανοητό; Πιο εύκολο; Τσιλαρε ρε φίλε.

Δημήτρης: Δεν είμαι αυτό που κάνεις.

Αλέξανδρος: Ναι αλλά δεν είναι πιο εύκολο; Δεν το καταλαβαίνεις καλύτερα;

Δημήτρης: Όχι. Δεν είναι πιο εύκολο. Τι θες να πεις;

Αλέξανδρος: Δεν θέλω να πω τίποτα.

Δημήτρης: Πες. Δεν θέλω να φύγω και να είμαστε τσακωμένοι.

Αλέξανδρος: Δεν θα είμαστε τσακωμένοι. Έτσι κι αλλιώς δεν τα λέμε και συχνά.

Δημήτρης: Μην το κάνεις αυτό!

Αλέξανδρος: Επειδή δεν θέλεις να είμαστε τσακωμένοι; Επειδή δεν μπορείς να τσακωθείς; Ωραία, πες μου πως θες να είμαστε, τι θες να πούμε, τι θες να σου πω, για να μην είμαστε τσακωμένοι. Πες μου τι θες να κάνω για να μην πας με κανένα βάρος στις διακοπές σου.

παύση

Αλέξανδρος: Γιατί δεν φιλιόμαστε;

Μεγάλη παύση

Αλέξανδρος: Δεν κατάλαβες την ερώτηση;

Μεγάλη παύση
Αλέξανδρος: (πηγαίνει προς την κουζίνα. Επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό)

Δημήτρης: (παύση)

Αλέξανδρος: (πίνει το ποτήρι με το νερό)

Δημήτρης: Γενικά δεν μου αρέσει το φιλί. Ούτε με τις γυναίκες.

παύση

Αλέξανδρος: Είναι περίεργο, γιατί δεν θες να υποτιμώ τον εαυτό μου. Θα έλεγε κανείς ότι είναι κάπως υποτιμητικό να πηδιέσαι με κάποιον από παιδί και να μην θέλει να σε φιλήσει.

Δημήτρης: (παύση)

Αλέξανδρος: Θα μπορούσε να το πει κάποιος.

παύση

Δημήτρης: Δεν ξέρω γιατί δεν μ΄αρέσει, απλώς δεν μ΄αρέσει. Ούτε με τη Δέσποινα μ΄αρέσει.

παύση

Δημήτρης: (κοιτάει το κινητό του.)

Μεγάλη παύση

Αλέξανδρος: Πάλι νιώθω πως κάτι πρέπει να πω αλλά δεν ξέρω τι.

Δημήτρης: Τι να πεις;

Αλέξανδρος: Ότι πάλι πρέπει να πω κάτι για να μην είναι αμήχανα και ότι πάλι θα πω κάτι για να πω κάτι, ενώ δεν θέλω να πω τίποτα.

Δημήτρης: Δεν χρειάζεται να πεις κάτι.

Αλέξανδρος: Έχεις σκοπό να πεις εσύ;

Δημήτρης: Όχι.

Αλέξανδρος: Στα λόγια μου έρχεσαι.

Δημήτρης: Μακάρι να μπορούσα.

Αλέξανδρος: Τι;

Δημήτρης: Να έλεγα κάτι που είναι σωστό.

Αλέξανδρος: Τι σωστό;

Δημήτρης: Όπως λες εσυ. Να έκανα μια πλάκα ή να το είχα περισσότερο με τα λόγια όπως το χεις εσυ.

Αλέξανδρος: Ποιος σου είπε ότι εγώ το έχω με τα λόγια.

Δημήτρης: Το ξέρω.

Αλέξανδρος: Απλώς εσύ δεν μιλάς και …

Δημήτρης: Τι;

Αλέξανδρος: Και έχεις μάθει όποτε γουστάρεις να μιλάς και όποτε γουστάρεις να μη μιλάς και όποτε γουστάρεις να κρύβεσαι πίσω απ΄τη σιωπή σου και να κάνεις τον άνετο.

παύση

Αλέξανδρος: Ορίστε, αυτό εννοώ. (Πηγαίνει στην κουζίνα)

Δημήτρης: (Ξεφυσάει και πιάνει το κεφάλι του)

Αλέξανδρος: (Επιστρέφει με ένα ποτήρι νερό)

Δημήτρης: (Του κάνει νόημα να του δώσει το ποτήρι)

Αλέξανδρος: (Του το δίνει) Δεν ήθελα να σε πιέσω. Με συγχωρείς. Δεν ξέρω γιατί έγινε όλο αυτό τώρα.

Δημήτρης: Δεν με πίεσες. Εγώ πιέζομαι. (Παίρνει το χέρι του Αλέξανδρου και το βάζει στο στήθος του)

Αλέξανδρος: (Καταλαβαίνει ότι ο Δημήτρης έχει ταχυκαρδία) Συγγνώμη.

Δημήτρης: Δεν έκανες τίποτα.

Αλέξανδρος: Είσαι καλά;

Δημήτρης: Ναι.

Αλέξανδρος: Μαλάκα μην διανοηθείς και πάθεις κανένα εγκεφαλικό και δεν πας στην Πάρο.

Δημήτρης: (γελάει)

Αλέξανδρος: (Πηγαίνει κοντά του. Του πιάνει το χέρι.)

παύση

Δημήτρης: (Γέρνει το κεφάλι του προς το μέρος του Αλέξανδρου)

Κάθονται για λίγη ώρα αγκαλιά. Κοιτούν την αλοκάσια. Έχει αρχίσει να ξημερώνει.

Τρίτη σκηνή

Λίγο αργότερα.

Ο Δημήτρης ντυμένος κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Έχει το κινητό στο χέρι. Η βαλίτσα του είναι κλειστή και έτοιμη. Μπαίνει ο Αλέξανδρος απ΄την κουζίνα, πίνοντας ένα ποτήρι με νερό.

Αλέξανδρος: Τι κοιτάς;

Δημήτρης: Την αλοκάσια. Την ψάχνω. Θα πάρω.

Αλέξανδρος: (χαμογελάει. Φεύγει απ΄το δωμάτιο)

Δημήτρης: (Μόνος στο δωμάτιο. Ανοίγει ξανά τη βαλίτσα και ψάχνει κάτι να βρει.) Άλεξ!

Αλέξανδρος: (από μέσα) Ναι.

Δημήτρης: Έχεις καμιά περίσσια πετσέτα;

Αλέξανδρος: Τι;

Δημήτρης: Πετσέτα.

Αλέξανδρος: Καλά, ξεκίνησες να πας διακοπές σε νησί και δεν πήρες ούτε πετσέτα ούτε μαγιό. (Μπαίνει στο δωμάτιο κρατώντας μια πετσέτα) Ορίστε.

Δημήτρης: Θα στην επιστρέψω. Αν είναι όταν γυρίσουμε από Πάρο αν είσαι Αθήνα να βγούμε να στη δώσω. Αλλιώς στη Δράμα, όταν έρθεις.

Αλέξανδρος: Δεν χρειάζεται, έχω πολλές.

Δημήτρης: Πότε θα έρθεις στη Δράμα;

Αλέξανδρος: Δεν ξέρω, ίσως… Δεν ξέρω.

Δημήτρης: Δεν έρχεσαι καθόλου πια.

Αλέξανδρος: (παύση) Δεν έρχομαι, ναι! Έρχονται οι δικοί μου καμιά φορά Αθήνα, για γιορτές.

Δημήτρης: Εμείς θα γυρίσουμε σε καμιά εβδομάδα. Στην επιστροφή θα μείνουμε στην ξαδέρφη της Δέσποινας. Αθήνα θα είσαι;

Αλέξανδρος: Λογικά ναι. Εκτός αν η ζέστη γίνει ανυπόφορη και πάω σε έναν φίλο που έχει εξοχικό κοντά στη θάλασσα.

Δημήτρης: Αν δεν πας, να βγούμε. (Προσπαθεί να κλείσει τη βαλίτσα)
Αλέξανδρος: (Τον βλέπει να προσπαθει. Πηγαίνει να τον βοηθήσει). Κάτσε πάνω.

Δημήτρης: Κάτσε εσύ.

Αλέξανδρος: Κάτσε εσύ σου λέω.

Δημήτρης: (Κάθεται)

Αλέξανδρος: (Προσπαθεί να κλείσει το φερμουάρ. Δυσκολεύεται) Κάτσε, έχει μαγκώσει εδώ…

Δημήτρης: Κάτσε να σηκωθώ να κάτσεις εσύ. Μην παιδεύεσαι.

Αλέξανδρος: Περίμενε, δυνατέ!

Δημήτρης: (Γελάει)

Αλέξανδρος: (Γελάει, αλλά δεν τα παρατάει)

Δημήτρης: Αλέξ;

Αλέξανδρος: Τι;

Δημήτρης: (παύση)

Αλέξανδρος: (Καταφέρνει και την κλείνει) Αει γαμήσου. Τι είναι;

Δημήτρης: (παύση)

Αλέξανδρος: Τι έγινε; (Σηκώνεται)

Δημήτρης: Αλήθεια σου είπα. δεν έχω πάει με κανένα άλλο… Αγόρι… Εννοώ… Κατάλαβες… Με άλλον… Και αυτό με το φιλί… Και αυτό αλήθεια είναι…

Αλέξανδρος: Το ξέρω… το φαντάζομαι δηλαδή.

Δημήτρης: Και δεν μπορώ να τσακωθώ. Έχεις δίκιο.

Αλέξανδρος: Μην απολογείσαι σε μένα. Δεν υπάρχει λόγος να μου πεις κάτι. Σε ξέρω. (παύση) Και εσύ με ξέρεις.

παύση

Αλέξανδρος: Θυμάμαι τη γυάλινη πόρτα στο κολυμβητήριο που είχες σπάσει απ΄τα νεύρα σου.

Δημήτρης: (του δίχνει τα σημάδια στο χέρι του απ΄τα ράμματα) Ακόμα φαίνονται τα ράμματα.

Αλέξανδρος: Μ΄αρέσουν. Είναι σέξυ.

Δημήτρης: Απ΄τα νεύρα μου. Φαντάσου ρε Άλεξ!

Αλέξανδρος: Τι να φανταστώ; Εκεί ήμουν. Που λιποθύμησες και σου έφερνε ο Χάρης πορτοκαλάδα απ΄το κυλικείο αντί να σε πάνε στο νοσοκομείο.

Δημήτρης: (χαμογελάει)

Αλέξανδρος: Δεν ξέρεις πόσο είχα νευριάσει με τη μαλακία που έκανες. Επειδή είχαμε χάσει στο πόλο; Γι άυτο δεν ήταν; Βγάλαμε τις διαδρομές μετά την προπόνηση και παίξαμε πόλο με κάτι Καβαλιώτες; Αυτό δεν ήταν;

Δημήτρης: Ναι, και ήταν εκείνος, ο πως τον έλεγαν, δεν θυμάμαι, εκείνο το αρχίδι που έκανε τον μάγκα και μου γύρισε τα μυαλά.

Αλέξανδρος: Να κοιτάς τα ράμματα τότε, όποτε σου γυρνάνε τα μυαλά και να μην τρελαίνεσαι τόσο εύκολα.

Δημήτρης: Ναι ρε, δεν τα κάνω άλλο αυτά. Έχω ηρεμήσει.

Αλέξανδρος: Μαλάκα.

Δημήτρης: Το ελέγχω τώρα. Πιο παλιά δεν μπορούσα να συγκρατήσω με τίποτα τα νεύρα μου…. Ακόμα δηλαδή… Τέλος πάντων.

Αλέξανδρος: Τέλος πάντων.

Δημήτρης: Ξέρω ότι δεν είναι (χτυπάει το τηλέφωνό του) Έλα, τώρα ξεκινάω απ΄τον Άλεξ. Με το ταξί θα είμαι σε κανένα εικοσάλεπτο εκεί. Θα σε πάρω να κατέβεις. Έλα γεια! (Κλείνει το τηλέφωνο)

Αλέξανδρος: Να σου πάρω ταξί;

Δημήτρης: Όχι, έτοιμο το έχω. (Πιάνει το κινητό να καλέσει ταξί)

Μεγάλη παύση

Δημήτρης: Έρχεται σε δύο.

Αλέξανδρος: Ωραία.

Δημήτρης: Κατεβαίνω.

παύση

Δημήτρης: Αν είσαι εδώ να βγούμε πριν ανέβουμε Δράμα.

Αλέξανδρος: (χαμογελάει)

Δημήτρης: Ευχαριστώ ρε Άλεξ.

Αλέξανδρος: Τι ευχαριστείς ρε.

Δημήτρης: Για την φιλοξενία.

Αλέξανδρος: Το κατάλαβα. Εννοώ δεν χρειάζεται να με ευχαριστείς. Anytime.

Παύση

Αλέξανδρος: Φτάνει;

Δημήτρης: Ναι, σε ένα λεπτό.

παύση

Δημήτρης: Θυμάσαι το smack that bitch up?

Αλέξανδρος: Ε;

Δημήτρης: Το βίντεο κλιπ.

Αλέξανδρος: Που το θυμήθηκες;

Δημήτρης: Ε, το θυμήθηκα.

Αλέξανδρος: Παίζει να ήταν το πρώτο πράγμα που είδα στο YouTube.

Δημήτρης: Και στο σπίτι σου.

Αλέξανδρος: Σωστά.

Δημήτρης: Να το βάλω;

Αλέξανδρος: Παιδάκι μου, έρχεται το ταξί.

Δημήτρης: Κάτσε δυο λεπτά είναι.

Αλέξανδρος: (γελάει)

Δημήτρης: (Το ψάχνει στο Youtube) Δεν το έχει στο Youtube.

Αλέξανδρος: Ρε έχω αγχωθεί.

Δημήτρης: Μην αγχώνεσαι. Ξέρω που θα το βρω. (*Παύση*) Να το!

Ακούγεται ο ήχος απ΄το βιντεο κλιπ. Οι δυο τους πάνω απ΄το κινητο, δίπλα απ' την εξώπορτα, το παρακολουθούν.

Δημήτρης: Ακραίο.

Αλέξανδρος: Ένιωθα τόσο γαμάτος κάθε φορά που το έβλεπα.

Το βίντεο κλιπ συνεχίζει να παίζει. Τα δυο σώματα έρχονται κάθε τόσο όλο και πιο κοντά και έπειτα απομακρύνονται. Ακουμπούν τα δάχτυλα, τα χέρια τους, ενώ το τραγούδι εξακολουθεί να παίζει. Το παρακολουθούν ολόκληρο μέχρι να τελειώσει.

Αλέξανδρος: Και τελικά ήταν γυναίκα (γελάει)

Δημήτρης: Χαχα, το μεγαλύτερο σοκ απ' όλα. Και ότι ποτέ δεν θα ζήσουμε ένα τέτοιο βράδυ.

Αλέξανδρος: Άντε κατέβα ρε. Τόσα μηνύματα σου έστειλε. Θα στο ακυρώσει.

Δημήτρης: Κατεβαίνω.

παύση

Αλέξανδρος: Καλό ταξίδι.

Δημήτρης: Ευχαριστώ.

Αλέξανδρος: Α! Να ξέρεις.

Δημήτρης: Τι;

Αλέξανδρος: Η αλοκάσια επιβιώνει και στη σκιά. Δεν χρειάζεται να την χτυπάει συνέχεια το φως.

παύση

Αλέξανδρος: Σε περίπτωση που…

Δημήτρης: Φεύγω. Μιλάμε Άλεξ.

Αλέξανδρος: Γεια σου μπρο!

Δημήτρης: (χαμογελάει) Γεια σου, μπρο!

Ο Δημήτρης φεύγει.

Χαμηλώνουν τα φώτα.